

PRAVÁ TVÁŘ ANONYMU

Nedávno měla naše veřejnost možnost shlédnout pořad Československé televize pod názvem "Anonym", který vypovídal o nepříliš kulturní stránce našich povah - o psaní anonymních dopisů. Kdo myslel, že po listopadu se situace změnila, je naivní a politováníhodný idealista. Chyba lávky! Nic se nezměnilo, ba co víc - faktor závisti, udávání, zloby, pomluvy a lži se opět objevuje a slaví svůj triumfální pochod na scénu našeho života.

Tento televizní pořad konkrétně ukazoval naše umělce, kterak tu s cynickým pobrdáním, tu s žviřáckým přezíráním, avšak taktéž a neskrývaným vzrušením předčítají z anonymních dopisů, které /údajně/ přišly na jejich adresu. Divák byl zahlcen snůškou zločajných žvástů, nechutností, perverze a byl ochoten věřit, že chudáci umělci mají těžký život ve světě, který je obklopuje a vrhá se na ně nepřátelsky, šovinisticky, ba přímo rasisticky a fašisticky a v neposlední řadě též s totalitními blábolů komunistických štváčů. A kdopak má mít za lubem snahu rozeštvávat umělce a vnášet údajný neklid do jejich cituplných kumštýřských duší? Anonym? Chtělo by se věřit, že je tomu tak. Ale byla by to víra slepá!

Od čeho jsou umělci umělci a komedianti komedianti? Cožpak jsme všichni podlehli tomu nesmyslu, té frašce? Neviděli jsme snad všichni vizionářský obličej Kemra? Pseudoantonínaký "rozmarň" obličej Hrušínského? Cynickou tvář Rošnera? A tu je jádro pudla! City a vzrušení, které by normálního, obyčejného, prostého člověka zachvátily po obdržení takového dopisu nelze srovnat s herectvím, - mimochodem mistrovským - to všechna čest - našich umělců. Je mi líto, že naše široká veřejnost je manipulována tak nechutným způsobem a zejména velmi jednostranně! Tomu, kdo zinscenoval tuto akci, šlo určitě o něco úplně jiného. A proti někomu zcela jinému! Ptáte se proti komu? Bystří čtenáři nezapochybují ani na okamžik. Kdože to prý psal umělcům dopisy? Anonymové. Lidé nepojmenovaní, kteří své jméno neuvádějí, neboť ví, že nevyjadřují jen svůj názor, ale názor široké masy lidí. Širokých mas pracujících! Nás všech! O co tedy umělcům vlastně jde? Očernit poctivou práci obyčejných, bezejmenných občanů naší vlasti.

Avšak celá záležitost je daleko závažnější a je tu i ona druhá, odvrácená strana. A ta je mnohem horší! Do naší redakce nám přicházejí dělníci, rolníci, pracovníci z úřadů, hostinců, ženy z polí i nejrozumnější kanceláři a nemlčí. V jejich zarudlých očích čtu jedinou otázku. Proč? Ruce jsou bezvládně svěšeny podél těla a drží obálku, cár papíru. Jsou vyděšení, jsou znepokojeni. Co jsem komu udělal? Ano, ti, kteří měli podle ČST tak urazit naše umělce, jsou sami oběťmi! To oni dostávají dopisy plné jedovaté žluči, morbidních metafor a nekonečné falše, která je mate, nevěří svým zrakům a tápavě hledají pomoc. Ale naštěstí jsme tu ještě my, kteří jsme realisté a věci vidíme jasně, bez příkras, takové, jaké ve skutečnosti jsou. Tu je jasně bílá a tam zase černá. O dalších barvách se tu nedá spekulovat. Kdo jen může mít zájem na ponižení člověka, který přece nikdy nic nikomu neudělal, neškodil, do ničeho se nikdy nemíchal, vždy rozvážně počkal, na čí stranu se přikloní misky vah? Jsou to opravdu hnusné řádky: "... ty pracující zrůdo..." "chcípni, jézéďácká kryso", "... vaše vypasená a odulá břicha, která hovno dělají a pak večer serou při zapnuté televizi...", "... proč my vlastně pro takové burany bez inteligence hrajeme?", "... prý vás potřebujeme,

ale bez nás byste si mohli tak akorát vytříit... ", "Krvesmilní idioti..."
"... vrahové múzy..." ", "... barbaři, honící si ..." "Uznejte, že je to na
blití. Pěkně se nám vybarvili, co? Chudáčci herci... jak je nám jich lí-
to.

Ubozí spekulanti, nesedneme vám na lep! Pliyeme na vaše anonymní
dopisy a v hlubokém opovržení je odhazujeme! Ne, Rösner, Hrušínský, Kemre,
Náročný, Zagorová, Kolářová a další! Nic si z vás neděláme! Klidně si dál
hrejte ty vaše pseudomělecke hry od pseudodramatiků, kteří se stávají
pseudovládci. Nás porazit na kolena nemůžete. Ignorujeme vás, protože
víme, že nemáte pravdu. Pravda je jenom jedna a nakonec vyjde najevo, že
jsme to my, kdo ji máme. A přijde čas, kdy i vy konečně pochopíte, že va-
še ~~xxx~~ snahy byly marné a bezduché.

Ale to už bude pozdě!

KAMIL MLÁDĚ

VSTÁVEJ, BOŽKA, STRANA OBRODILA !!

KAM. ST.

>MelaR<

Navazujeme na přerušku nových uměleckých směrů z prvních čísel ID. Tentokrát jde o směr český, konkrétně z Uhocně /za šrubama doleva/. Sami uvidíte, jak mnoho společného má s dříve uvedenými, např. s B.D. Ač jeho protagonisté tvořili v jeho duchu již dříve, ke vtělení do manifestu došlo až v červnu 1989 /na zadní straně totalní koláže "Anebe bez mráčků/ - kráceno :

UNTERREALISMUS/umělecký manifest nové vlny se starým oběšenem/

Surrealismus, realismus, -istický realismus, střízlivý realismus, postrealismus, preatrealismus, neorealismus, narasmus, un-realismus - smetete se stolu. A pojďte k nám dolů, POD stůl života, neboť zde budete hodoovat.

Definice : Uteralismus je PODrealismus. Za tuto větu jsem ochoten položit život, pokud bude čístá podlana.

Kdo je unteralista ? Ja. A můžete jím být vy všichni, co máte ruce alespoň trochu nešikovné, hlavu opanovanou několika /postačí úplně třemi/ myšlenkami a představou, že není člověka důstojné, aby postavil v našich podmínkách dům. Postavíte si tak nesmrtelný pomník. Unterealista se noří až k hlubinám poznání, k jeho kořenům a není tam, to vám povím, pokaždě čisto. Unterealista je potkan uměleckého světa. Typočetavý diletant, který se nebojí krást nápady, ano, dokonce celé výseče děl druhých, aby je spojil do nového celku, otrávené výpovědi nedonošeného posla lidství. Co je účelem unterealistických děl ? Vzbudit zdání, odpor, uvědomění si stromu, jehož kořeny před vašima očima tak dovedně nahloidal a rozestřel, vtiskl do svého díla.

Kdy je vhodné přistoupit k unterealistické tvorbě ?

/tzv. tříletní akademie/

Vypůjčete si z čítárny nebo knihovny jeden z čerstvých ročníků magazínu AŽ, to vás zajímá /!!!/, čtení, postačí i Zápisník; a slovo od slova je přečtete. Stejněno účinku překvapivě dosáhnete, když si projdete v pouhých OSMI vytiscích novin ohlasy čtenářů a ohlasy na ohlasy čtenářů čtenářů. Proslýchná se, že jeden z našich předních umělců se obrátil na zaníceného unterealistu po přečtení JEDINÉHO sloupku názorů diváků v časopise ČST.

Dále snítečnete dva až čtyři /nikdy více !/ díly jakéhokoliv televizního serialu. Pak se dejte na pár chvil do řecí se spoluzáken, kterého jste neviděli více než pět let /podobné účinky lze překvapivě sledovat i po rozpravu se zelenou okladackou na zdi/. Zajeďte do čekárny a zeptejte se některé z žen s opuchlými nosama, co ji trápí. Pokud by to nepomohlo, zaručeně uspějete, když se zeptáte, jestli jí pomáhá brufen. No, a pak tvořte !

Z děl : Černá kulička, Zítřejí jde o všechno, Dyskozvratky ve vlaku, Na zachodě, Příliš vlažné dyskozvratky /divadelní hry/, Věrní jako psy, Souboj s umělou smotou/obrazy/? Zlato z Oklamany/film/? Na víckach z dlažební kostky /píseň/

Odrlaknuta tma /kresba tuší/

HOSPODÁŘSKO - POLITICKÝ KOMENTÁŘ I.D.

Už bylo dost těch triků a převrtelování nebo jak by se dalo nazvat to všecko převlékání kabátů nedávno ještě zpupných a neomylných soudruhů. Ty tam jsou doby/ a není tomu tak dlouho/, když jste na podnikových schůzích a sedánkách/vy páni ředitelé - ochránci bývalých tradic/ křičeli svá idiotská hesla o poctivé práci socialistické společnosti, kterou jste sami nejvíce pošpinili a znesvětili, a která prý měla rozbořit ten špatný, stávkami otrávený a ~~špatný~~ shnilý kapitalismus. Dnes se stejnou verbou/už ne ale tak arrogantně /hulákáte o tržním hospodářství a o tom, co se dělalo špatně a co se musí dělat jinak, jen abyste se udrželi ve svých pozicích a mafiánských zapletencích. Z vašich úst to zní jako by impotent hovořil o souložích. Ani ten zkurvený Bilak, kterého jste svým srdcem dříve milovali a nyní ho jako prašivé prase vykázali ze svého krmíku, není tak podlý a sprostý jako vy, přestože ještě dnes běhá po celém východním Slovensku a nahání uniklou vodu z protrhnutých hrází.

Lidé chtějí od vás/ředitelů a vlivných osob ve vedení podniků, družstev ap., kteří se neustále zuby nehty držíte se zakukleným myšlením marxistů-
-leministů/, aby jste udělali personální změny, změny struktur podniků, řízení atd., ale abyste začali především od sebe samých a svých náměstků a dál, ale ne jinde, kde to nemá žádný podstatný vliv v prosezování nového zdravého myšlení. Nechceme, aby pokračovala vláda samozvanců s výhodami pod jiným názvem, novými hesly a s vyholeným obočím/srostené se už konečně i u nás nenosí/. Hejdy dříve známé i neznámé lidem, to se vám už tentokrát, milí chameleoni a nezmarové/pamětníci praktikové "změn" jakešovsko-husákovské přestavby?/ nepodaří!!! Všichni, kdo opravdu naší revoluci fandí, jsme přesvědčeni, že budoucí zákony o podniku, podnikání a vlastnictví vůbec vás, drahé opatrovníky komunistických ideálů vpravdě se řídících morálním kodexem budovatele komunismu, poznenáhlu zatratí do prostředí kanálů, žump a septiků.

A vy, vážení předsedové družstev a vaše postaru pracující představenstva, vezměte mozek do hrsti, začněte uvažovat a neodkladně provádět konkrétní kroky k nápravě ve vašem zdevastovaném půdním fondu./Pozor, slušovickou cestou nikam nedojdete a vlastně k ní nemáte ani podmínky/. A při své práci si vždy uvědomujte jednu důležitou skutečnost, že jste odpovědní za kvalitu půdy a za kvalitu svých výpěstků a vůbec za výživu národa takového právě lidem, na jejichž půdě hospodaříte a kterým byla tato půda mnohdy jako jediný zdroj obživy ukradena. Jistě namítnete, kdo by dnes chtěl půdu zpět a kdo by na ní dělal, v tomto máte asi pravdu, národ zpožehlněl vysedáváním a hleděním na pitomé televizní seriály a la Dietl, odvykl si pracovat, ale není tomu doslova tak. Podívejte se kolem sebe, kolik lidí obdělává zahrádky, políčka a vinohrady, ano jsou to i lidé z měst a dělají to rádi vedle budování chalup aj. Ne, národ zůstal pracovitým, ale to se dostávám zcela jinam. Chtěl jsem jen na adresu předsedů družstev tolik, že si musí uvědomovat, že nastanou doby velmi blízké, kdy mnohdy budou muset být družstevníci vděční lidem za to, že mohou hospodařit na jejich kdysi družstvem ukradené půdě a budou rádi, že mohou za tuto půdu platit vlastníkům nájemné nebo dávat naturálie. Zřejmě jsou ty tam doby, kdy bylo "družstevníčení" tzv. slatým dnem či hroudou jeho pracovníků, na kterou doplácela především státní pokladna a životy a zdravotní stav obyvatel konzumujících družstevní potraviny. Ale pro dnešek je to už vše.

A m e n !

váš dopisovatel Květoš Krystýnek.

LUDEK ČAJKA ZEMŘEL ... ?

K událostem, které ke konci prosince minulého roku zvířily hladinu vánočního klidu a pohody patřila zpráva o zranění reprezentačního obránce Ludka Čajky hajícího barvy TJ Zlín. Snad každý z nás, i když ne všichni patříme k vyznavačům hokeje a sportu vůbec, shlédli na televizní obrazovce jak k celé tragédii došlo. Neodpustím si však malou rekapitulaci: téměř v závěru prvoligového utkání v ledním hokeji mezi mužstvy Košic a Zlína byl z obranného pásma domácího mužstva, tedy Košic, vypálen touš, který přese všechny čáry hřiště směřoval vstříc zakázanému uvolnění. Podobných situací je během jednoho utkání na ledě vidět desítky. Ani Luděk Čajka si jistě neuvědomil, že právě tato se mu stane osudnou. Rozbruslil se, aby dotekem své hole zakázané uvolnění potvrdil a vída, že ho pronásleduje košícký útočník, vybičoval se k maximálnímu tempu. Ani onen již zmíněný útočník však nezůstával pozadu a tak asi 3 - 4 metry před hrazením došlo ke kontaktu obou aktérů, přičemž Luděk Čajka něšťastnou náhodou /?!/ zakopl o brusli soupeře a od tohoto okamžiku se k mantinelu bítíl v poloze vleže, hlavou napřed. A stalo se to, co se nemuselo stát.

Ludkova páteř nárazem nevydržela a došlo k jejímu narušení. Ani v tuto chvíli ještě nikdo netušil, co se vlastně stalo. Mělo se za to, že Čajka je po nárazu otřesen, jak se v hokejové hantýrce říká. Leč obránce se nezvedal a nejevil ani známky vědomí. Nezbylo tedy nic jiného, než přivolat nosítka a zraněného "uklidit", aby se utkání zbytečně neprotahovalo. Zápas byl dohrán a všichni si pochvalovali, jaký že to byl hezký hokej.

A pak přišla ta rána. V sobotních TN nám komentátor Jan Slepíčka s vážnou tváří oznámil, že při pátečním utkání došlo k vážnému zranění obránce Ludka Čajky, který byl okamžitě převezen do košícké nemocnice. Jeho stav je velmi vážný. Ani okamžitá operace nepřinesla kýžený výsledek /čí nou?/ a Čajka je neustále v bezvědomí. V hokeji se tak rozkroutil kolotoč ne přímo hokejový. Hráči odmítli nastoupit k dalším zápasům, dokud nebude vyřešena otázka pojištění sportovců. A zde se nabízí otázka: proč si musejí nejdříve Luděk Čajka zlomit vaz a teprve potom dochází k jednání o úrazovém pojištění? Tato problematika měla být řešena snad před třiceti, čtyřiceti lety. Sport a zvláště hokej není záležitostí z nejbezpečnějších. Vždyť i dříve docházelo k vážným zraněním, byť ne vždy takového kalibru jakým byl případ Čajkův. Nevím, na čí straně je vina, zda na straně našich pojišťovnic a právních úřadů, či na samotných hráčích, kteří svou, můžeme snad říci politickou pasivitou, byli živnou půdou pro různé nešvary a nepořádky. Hráčská asociace, jakési odbory hráčů, měla existovat již mnohem dříve, neboť bez jejich existence mohl sportovce zastupovat prakticky kdokoli a je to **požadavky** ne vždy požadavky samotných sportovců. Je pravdou, že předchozí systém podobným aktivitám příliš nepřál, ale zkusit se to mohlo. Vypadá to dosti zvláště, jestliže dojde k hráčskému uvědomění / v analogii k třídnímu uvědomění / teprve tehdy, až se jeden z nich zabije. I když jsem napsal, že to vypadá divně, není tento jev ničím ojedinělým. Ale o to více musíme na každém jeho konkrétním projevu poukazovat na jeho nenormálnost. Vrtíme se však k rekonstrukci: probíhají jednání mezi hráči a pojišťovnou, jejichž předmětem je požadavek ze strany sportovců, klasifikovat podobné případy jako pracovní úrazy. Myslím si, že by k podobným třenicím nemuselo vůbec dojít, kdyby hráči první ligy byli bráni jako profesionálové, jejichž zaměstnáním je sport a ne jako amatéři, kteří dělají někde u soustruhu v továrně, za což samozřejmě berou přiměřené platy. Bohužel naše společnost, resp. její vedoucí složka nemohla připustit podobný buržoázní či kapitalistický hmus, jako profesionalismus, tedy vydělávání peněz pomocí sportu. Naopak. Všichni i vrcholoví sportovci jsou zapálenými amatéry povstálými z řad lidu a zdokonalenými masovou tělovýchovou. Prostě amatérství za každou cenu a to nejen ve sportu. /Podle toho to taky u nás vypadá./ Někdy je skutečně dosti nepochopitelné, kam až ideologie povýšená na zákon svými chapadly zasahovala.

Jednání hráčů s pojišťovnou probíhalo nicméně pružně a velmi brzo došlo k nalezení pro obě strany přijatelného řešení. Dohoda byla uzavřena a rozbouraná hladina se uklidnila.

A do toho všeho přicházely zprávy z košické nemocnice o stavu Lučka Čajky, který se mírně zlepšil či horšil. V průběhu jednání obou znesvářených stran byl tak trochu zapomenut, ale o to více pak celou sportovní veřejnost zamoutila zpráva, že po čtyřicetidenním bezvědomí Luček Čajka zemřel. A to je vlastně hlavní důvod, proč o celé události píší.

Po převozu Čajky do nemocnice přichází sdělení, že došlo k porušení míchy mezi prvním a druhým krčním obratlem páteře. Poněkud suchá zpráva. Co však znamená: dojde-li k podobnému zranění je pak následně poškozena též prodloužená mícha, v níž se nachází centrum životně důležitých funkcí jako dýchání, stahy srdce a stím související fungování krevního oběhu, reflexy, kašlací atd. Vytváří se zde totiž krevní otok, který brání normálnímu průběhu nervů a je nutné ho okamžitě chirurgickým zákrokem odstranit. V okamžiku vzniku tohoto otoku, řečeno lapidárně, srdce přestává bít a organismus přestává dýchat. No a jak všichni víme, právě tato operace se v Košicích nezdařila a nezbyvalo tudíž než zapojit Čajku na přístroje, na nic se nacházel i před operací. Ty pak "za něho dýchaly a poháněly krev." A zde se dostáváme k víceméně klíčovému momentu.

1/ Je všeobecně známo, že nepodaří-li se krevní otok odstranit, není již žádná šance na zlepšení pacientova stavu /a to ani je-li přítomen jakýsi šarlatán ze sovětské federace ohánějící se svými parapsychologickými schopnostmi./

2/ Můžeme pak ale o člověku, který sám nedýchá a ani mu nebije srdce říci, že žije? Nechci se zde pouštět do řešení poměrně složité filozofické otázky, která zní: co dělá člověka člověkem, ale zajímalo by mne, jak mohlo vlastně už jen tělo Lučka Čajky zemřít? Vždyť vhodně nabalzámováno a jinak zabezpečeno, poháněno přístroji mohlo žít věčně. Kdo tedy rozhodl o tom, že jednoho dne Čajku "vypnuli"? Nebo to byla jen nešťastná náhoda a někdo si popletl páky a knoflíky? Nechci, aby podobné otázky byly brány jako zlehčování celé tragédie, ale nikdo nemůže říct, že jejich podstata není zarážející. Mohl bych se ptát dokonce i jinak: Souvisí nějak délka Čajkovy pobytu na přístrojích s délkou vyjednávání hráčské asociace? Ale takhle se ptát nechci, neboť tato spekulace by byla velmi ošemetná a nechci také nikomu šahat do svědomí. A to ani tomu jedinci, který po čtyřiceti dnech "otočil knoflíkem Čajkovu života." To není vražda, ba ani zabití. Je to v podstatě stejné, jako bychom vypnuli magnetofon ne o televizi, byť se to zdá jakkoli cynické.

Je tedy myslím více než zřejmé, že případ Lučka Čajky nám vytvořil precedens, kterým by se měli zabývat nejen pojišťovací agenti či lékaři, ale především právníci a snad i trochu filozofové. Na celou situaci se musíme dívat také z morálního hlediska. Neodkladně musí být ještě jednou a v mnohém nově řešeny otázky týkající se objektivně beznadějných případů a zabránit tak kromě jiného politické, sociální a jiné manipulaci s nimi, jako se tomu možná /a to "možná" zdůraznuji/ stalo i v případě nebohého Lučka.

Horst

"A použili k tomu nějakých pohrůžek či násilí?"

"Aha. Takže o samotném Indiánovi nám toho moc neřeknete, co?"

"Odvesti!"

"Vyklidte soudní budovu!" zakřičel soudce a odešel.

"Jste pan Gregor Lewis?"

"ADQ."

"To nemohu popřít."

"Co nám můžete říci bližšího k událostem, které se tam seběhly?"

"Co máte jako na mysli?" Lewis dělал, že nic nechápe.

"Mám na mysli noční události, pane Lewisi."

"Lžete!"

"NeLžni!"

"To není pravda!" zoufale se bránil Lewis.

"Jak nám tedy vysvětlíte svůj ranní a nenadálý odjezd?"

"Dobrá, řeknu vám, jak to bylo."

Sálem to temně zahučelo. Konečně si diváci přijdou na své.

Sálem to souhlasně zahučelo a Lewis viděl, že si získal náklonnost diváků. Ještě vášnivěji tedy pokračoval:

/ pokračování v čísle 15. /

